

ภาคผนวก ฅ

○ (๓๑)
คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ยชอ ๕๗ / ๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๓๖ / ๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๕

วันที่ ๒๙ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ความ อาญา

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดแม่ฮ่องสอน โจทก์

ที่ ๑

ที่ ๒

ที่ ๓

ที่ ๔

ที่ ๕

ที่ ๖

ที่ ๗

ที่ ๘

ที่ ๙

ที่ ๑๐

ที่ ๑๑

ที่ ๑๒ จำเลย

เรื่อง **ลักทรัพย์ รับของโจร ความผิดต่อพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง**

(๒)

โจทก์อุทธรณ์คำพิพากษาศาลจังหวัดแม่ฮ่องสอนแผนกดีเยวชนและครอบครัว
ลงวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ รับวันที่ ๑๕ ตุลาคม พุทธศักราช
๒๕๕๐

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลากลางคืนหลังเที่ยงถึงวันที่ ๔
พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ร่วมกันลักผลไม้รวม ๘
รายการ ราคา ๓,๙๖๗.๕๐ บาท ของนายทรัพย์ สมณี ผู้เสียหายที่ ๑ และรองเท้าแตะ
จำนวน ๔ คู่ ราคา ๒๑๐ บาท ของนายขวัญเมือง จงน้อย ผู้เสียหายที่ ๒ ไปโดยทุจริต โดย
ใช้รถจักรยานยนต์จำนวน ๓ คัน พาทรัพย์นั้นไป หรือมิฉะนั้นระหว่างวันและเวลาดังกล่าวจำเลย
ทั้งสิบสองได้ร่วมกันรับไว้ซึ่งทรัพย์ของกลางชิ้นต้น โดยรู้ว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำผิดซึ่ง
การลักทรัพย์ เหตุลักทรัพย์เกิดที่ตำบลจองคำ อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่วน
เหตุรับของโจรเกิดที่ตำบลปางหมูและตำบลจองคำ อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน เกี่ยวพันกัน
นอกจากนี้จำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๘ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวได้เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยที่ตำบล
ปางหมู อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยไม่ได้รับอนุญาตขอให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ , ๓๓๖ ทวิ , ๓๕๗ , ๘๓ , ๙๑ พระราชบัญญัติคนเข้า
เมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔ , ๘๑ และให้จำเลยทั้งสิบสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์แก่
ผู้เสียหายที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๓,๖๙๗.๕๐ บาท

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ ถึงที่ ๖ ให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์
ปฏิเสธข้อหารับของโจร

(๓)

จำเลยที่ ๗ ที่ ๙ ถึง ๑๒ ให้การรับสารภาพข้อหารับของโจร ปฏิเสธข้อหาลัก
ทรัพย์

จำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์ ปฏิเสธข้อหารับของโจรและข้อหา
อยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต

จำเลยที่ ๘ ให้การรับสารภาพข้อหารับของโจรและข้อหาอยู่ในราชอาณาจักร
โดยไม่ได้รับอนุญาต ปฏิเสธข้อหาลักทรัพย์

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) ประกอบมาตรา ๘๓, ๓๓๖ ทวิ จำเลยที่ ๗ ถึงที่
๑๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๕๗ วรรคแรก ประกอบ มาตรา ๘๓
เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ และที่ ๙ ถึงที่ ๑๒ อายุเกิน ๑๔ ปี แต่ไม่เกิน ๑๘ ปี ส่วน
จำเลยที่ ๘ แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่าจำเลยที่ ๘ อายุประมาณ ๑๘ ปี แต่ก็เป็นการกะ
ประมาณ โดยการตรวจร่างกายทางการแพทย์ มิใช่ค่าตัวเลขที่แน่นอน เป็นเพียงแค่การวินิจฉัยว่า
อยู่ในช่วงอายุระหว่าง ๑๗ ปีเศษ กับ ๑๘ ปีเศษ จึงต้องฟังในทางที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ ๘ ว่า
จำเลยที่ ๘ อายุ ๑๗ ปีเศษ จำเลยทั้งสองจึงมีอายุไม่พ้นเกณฑ์เยาวชน ด้อยด้วยวุฒิภาวะ
ความยับยั้งชั่งใจ ทั้งขาดการเอาใจใส่เลี้ยงดู ให้คำแนะนำจากบิดามารดา เพราะจำเลยบางคน
เป็นกำพร้า บางคนบิดามารดาแยกทางกัน บางคนมีบิดามารดา แต่ไม่มีเวลาให้ นอกจากนี้หลาย
คนบิดามารดาไม่ได้แจ้งเกิดต่อนายทะเบียน ทำให้ขาดหลักฐานทางทะเบียน ไม่ได้รับสวัสดิการ
ความช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐทัดเทียมกับบุคคลสัญชาติไทยที่มีหลักฐานทางทะเบียน เมื่อขาด

(๔)

ความรักความเข้าใจจากบิดามารดาและการดูแลช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐ ครั้นมีปัญหาต่างๆ มากกระทบทำให้ทุกคนต้องออกจากบ้านมาอยู่ร่วมกันนอกบ้านยามวิกาล มีปัญหาด้านการเรียน บิดามารดา ครูอาจารย์ไม่เข้าใจ ตำหนิติเตียน ส่งผลให้เยาวชนเบื่อหน่ายการเรียน หลายคนต้อง ออกจากโรงเรียนกลางคัน อยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการกระทำความผิด ในที่สุดจำเลยทั้งสองได้ กระทำเป็นความผิดเป็นคดีนี้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสมควรให้โอกาสจำเลยทั้งสองกลับตนเป็น คนดี โดยให้ความช่วยเหลือแก้ไขฟื้นฟูเพื่อให้เยาวชนเหล่านี้กลับมาเป็นกำลังสำคัญของ สังคมไทยต่อไป อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ จึงให้รื้อการกำหนดโทษ จำเลยทั้งสองไว้มีกำหนด ๑ ปี และให้คุมประพฤติจำเลยทั้งสองไว้ภายในเวลาดังกล่าว โดยกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมประพฤติกของจำเลยทั้งสองไว้ดังนี้ ให้จำเลยทั้งสองมารายงานตัว ต่อผู้พิพากษาสมทบทุก ๒ เดือนต่อครั้ง ให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๗ ถึงที่ ๑๐ ไปเรียนและพัก อาศัยที่ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดแม่ฮ่องสอนตามสาขาที่แต่ละคนถนัด ให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ไปเรียนและพักอาศัยที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๔ อำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้จำเลยที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๑๑ และที่ ๑๒ กลับเข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจนจบ การศึกษาภาคบังคับ ในชั้นนี้ให้ประสานไปยังโรงเรียนว่าโรงเรียนใดจะรับกลับเข้าศึกษาได้ โดยให้ จำเลยทั้งหมดยกเว้นจำเลยที่ ๙ และที่ ๑๑ ไปรับเงินจากกองทุนคุ้มครองเด็กเป็นค่าใช้จ่ายใน ระหว่างศึกษาตามคำสั่งศาลในรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ให้ จำเลยทั้งสองตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ห้ามคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี ห้าม เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนหรือในสถานเริงรมย์ทุกแห่งเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง ห้าม

(๕)

สูญบุหรืและดีมของมีนเมาทุกชนิด ตลอดจนห้ามยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ยกฟ้อง
 จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ฐานรับของโจร ยกฟ้องจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ ฐานลักทรัพย์ และยกฟ้อง
 จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ ฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ร่วมกัน
 คืบหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังมิได้คืบเป็นเงินจำนวน ๓,๖๙๗.๕๐ บาทแก่ผู้เสียหายที่ ๑ คำขออื่น
 ให้ยก

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวตรวจสำนวนประชุมปรึกษา
 แล้วคดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๘ มีความผิดฐานเข้า
 มาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับอนุญาตหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๘ ให้การรับสารภาพว่า
 เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับอนุญาต ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ตามรายงาน
 ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนและใบรับรองแพทย์และคำให้การชั้นสอบสวนระบุว่า จำเลยที่
 ๘ เกิดที่บ้านห้วยโป่ง ตำบลห้วยโป่ง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน แสดงว่า
 จำเลยที่ ๘ เกิดในประเทศไทยจึงได้สัญชาติไทย มิใช่คนต่างด้าวที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้
 รับอนุญาต จึงขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๘ ให้การรับสารภาพโดยมิได้โต้แย้ง จึงต้องฟัง
 ข้อเท็จจริง ตามคำฟ้องโจทก์ ศาลชั้นต้นจะโต้แย้งว่า จำเลยที่ ๘ ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง
 อีกหาได้ไม่ เพราะเป็นการเถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๘ ให้การรับสารภาพแล้ว ดังนั้น ข้อเท็จจริง

(๖)

ต้องฟังว่า จำเลยที่ ๔ มีความผิดฐานเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับอนุญาต อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น

สำหรับจำเลยที่ ๔ ให้การปฏิเสธข้อหาอยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต จึงเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบพยานให้ได้ความว่าจำเลยที่ ๔ กระทำความผิด ในชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้นบิดาจำเลยที่ ๔ นำหลักฐานการได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นบัตรประจำตัวบุคคลบนพื้นที่สูงมาแสดงต่อศาลและมอบสำเนาไว้แต่ไม่ปรากฏในสำนวน โจทก์แถลงประสงค์จะสืบพยานบุคคล ๒ ปาก คือ ผู้จับกุมและพนักงานสอบสวน แต่จำเลยที่ ๔ ดุบันทึกการจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๔ ตามเอกสารหมายเลข ๑.๑ และ ๑.๒ แล้วยอมรับข้อเท็จจริงตามเอกสารดังกล่าว โจทก์จึงไม่สืบพยาน บันทึกคำให้การของจำเลยที่ ๔ เอกสารหมายเลข ๑.๒ จำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพว่า เป็นบุคคลต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตหรือการอนุญาตสิ้นสุดและร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืนโดยใช้ยานพาหนะ ให้การปฏิเสธข้อหาร่วมกันรับของโจร จำเลยที่ ๔ เกิดที่บ้านขุนกลาง ตำบลปางหมู อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ไม่ได้แจ้งโอนชื่อเข้าไปอยู่ในทะเบียนบ้านของบิดาก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ ๔ เดินทางมาจังหวัดแม่ฮ่องสอนเพื่อติดต่อเรื่องการขอโอนชื่อดังกล่าว แต่ยังไม่ทันได้ดำเนินการก็ถูกจับกุมเสียก่อน ปัจจุบันจึงไม่มีหลักฐานการอยู่ในราชอาณาจักร หรือบัตรประจำตัว เห็นว่า คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๔ ชัดกันเอง ตอนแรกให้การรับสารภาพว่าเป็นคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาต ต่อมาให้การว่าเกิดที่บ้านขุนกลาง ตำบลปางหมู จังหวัดแม่ฮ่องสอน ข้อเท็จจริงจึงไม่เป็นที่ยุติว่าจำเลยที่ ๔ เป็นคนต่างด้าว

(๗)

หรือไม่ ประกอบกับคำให้การชั้นสอบสวนเป็นเพียงพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อย พยานหลักฐาน
 โจทก์จึงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๔ มีความผิดฐานเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับ
 อนุญาตที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ ๔ ในข้อหานี้ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ แผนกคดีเยาวชน
 และครอบครัว เห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๔ มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.
 ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๘๑ ให้รอกำหนดโทษไว้ ๑ ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาล
 ชั้นต้น.

นายสรศักดิ์ ศรีพิชฎาการ

นายปกิต สุวรรณพรหมา

นายชวลิต ลีฬ่วงศ์